

Tuulikello

© A. Sovijärvi, 2000, rev 1.04

<http://apz.fi/kirjat/>

Naapurisopu ei koskaan ollut parhaimpia puoliani. Muutenkin omaa aatemaailmaani verrattuna lähes käänteiset naapurini eivät olleet mitenkään mukava ilmestys, mutta yritin silti pitää edes jonkinlaista tasapainoa yllä. Aamuisin töihin lähdetessä täytyi huikata väkinen huomenta, kadulla kohdatessa vaihtaa muutama ikävä sananen säästä tai lähiaikojen suuruutisesta. Eräänä vähän huonompana päivänä sitten naapurin ukko otti ja täytti 50 vuotta.

En ole muutenkaan mitenkään juhliä rakastava henkilö, joten naapurin etupihan ja jopa omalle pihalleni saakka ylettynyt autoletka ei mitenkään lisännyt arvostusta, saatikka sitten juhلامelu joka luului myöhään yöhön saakka. Luulin ettei mitään kauheampaa voisi olla, kunnes seuraavana päivänä naapurin rouva ripusti sen läheiseen koivuun.

En aluksi ymmärtänyt mikä ihme naapurin pihakoivussa roikkui. Esineestä roikkui pieniä metalliputkia ja se oli itseasiassa aika kauniin näköinen. Kun seuraavan kerran osui tuulinen päivä, selvisi vempelen tarkoitus, se oli tuulikello. Pienestäkin tuulen vireestä se alkoi kilkattaa monotonista kilkutustaan, huomasin heti vihaavani sitä. Aika kului ja kevät alkoi saapua. Kello oli kilkattanut lähes yötä päivää useamman kuukauden. Se kuului kun nukuin, istuin koneen äärellä, tein ruokaa, puhuin puhelimesta tai katsoin telkkaria.

Kerran sitten törmäsin kaupungilla naapurin mummoon. Olin mielessäni käynyt läpi, kuinka suurieleisesti haukkuisin mummon pystyyn ja kertoisin minne voisivat tuulikellonsa työntää. Tilanne kuitenkin yllätti minut ja aloitettuani keskustelun heidän tuulikellostaan mummo tokaisi tyytyväisenä "Sehän onkin niin ihana, meidän pojanpoika teki sen koulussa eikä meidän Jaska ole mielestään nähnyt mitään yhtä kaunista". Olin täysin yön alle löyty, enkä voinut kuin myötäillä.

Kotiin päästyäni hakkasin nyrkillä pöytää ja kirosin. Pahuksen kilkatus oli kuulunut jo kun astuin ulos autosta ja se vainosi minua sisälle asti. Sinä iltana ruokaa tehdessäni manasin pahoja voimia ja mietin mitä tuolle itse Saatanan keksimälle vempaimelle voisi keksiä. Myöhemmin illalla ajatus tunkeutui mieleeni kaiken kilkatuksen välistä. Lähdin ulos tummissa vaatteissa, varoen ettei kukaan nähnyt minua. Tunsin tekeväni jotain todella hyvää, näin mielessäni jo kuinka lähitienoon ihmiset ylistäisivät tuntematonta sankaria, joka laittoi lopun heidän kärsimystensä aiheuttajalle. Hiivin naapurin pihalle, ketään ei ollut enää valveilla. Nappasin maasta pienen kiven, laitoin sen ritsaan, tähtäsin ja ammuin. Tuulikello helähti kappaleiksi hiekkaiselle pihalle. Sen kilkatus oli loppunut. Tyytyväisenä palasin kotiin.

Unta en meinannut saada millään. Olin kuulevinani tuulikellon edelleen. Yritin työntää ajatusta pois mielestäni, mutta kilkatus vain paheni. Sillä oli jotenkin syyttävä sävy, hetken pelkäsin jo otteeni järjissään olevien maailmaan lipeävän. Nukahdin lopulta ja näin painajaista, jossa olin eksynyt synkkään metsään jonka jokaiseen puuhun oli ripustettu tuhat määrin tuulikelloja. Yritin paeta, mutta metsä ei koskaan loppunut. Aamulla herätessä olo oli yhtä aikaa tyytyväinen ja syyllinen. Jossain ulvoi ambulanssi. Tuulikellojen kilkatus oli loppunut, ikkunasta vielä varmistin että kapistus oli todellakin säpäleinä naapurin pihalla.

Lähtiessäni töihin törmäsin naapurin mummoon. Hän oli tullut hakemaan lehteä pihalla olevasta laatikosta itkien äänekkäästi. Sydämeni murtui, en tajunnut ikinä tehneeni mitään noin pahaa. Menin lohduttamaan häntä sanoen "Kuule kyllä niitä saa uusia". Hän katsoi minua itkunsa seasta oudolla ilmeellä ja nyhyttyi "Jaska on kuollut".